

BOEKBESPREKINGEN

Prof. Dr. GUIDO FISCHER und Dr. med. ERWIN SANTO. *Die Mundflora im Lichte neuer Erkenntnisse*. Verlag „Lege Artis“, Stuttgart 1955. 85 blz.

Dit boekje van 85 bladzijden, uitgegeven als Band I uit de Buchreihe „Die biologische Forschung in der Zahnheilkunde“, houdt zich bezig met de nieuwe inzichten in zake de bacteriologie van de mondholte en haar betekenis voor de praktijk.

Het eerste deel: „Die Bakterienflora der menschlichen Mundhöhle in ihrem biologischen Geschehen des Zahnsystems“ is van de hand van Fischer; Dr. Santo, de leider van het Bacteriologische Forschungslaboratorium Lehrbach, heeft „Die Bakterien der Mundhöhle“ voor zijn rekening genomen.

De in 1951 verschenen publicatie van Santo en Rusch: „Das Gesetz von der Erhaltung der lebendigen Substanz“ in de Wiener Med. Wochenschrift was voor Fischer aanleiding een en ander ten opzichte van de menselijke tandpulpa na te gaan, hetgeen contact met Dr. Santo ten gevolge had, waarvan dit werkje weer het resultaat is.

Beide schrijvers en met hen onderzoekers als Balzers, Becker, Brisse, Engel, Iskraut, Rusch, Titkemeyer, Klebe, Hoffmann enz., staan op het standpunt dat de inzichten in de mondhygiëne en in de therapie van tandcaries en parodontose grondig gewijzigd dienen te worden, daar zij biologisch onhoudbaar zijn.

Zij zijn van mening dat de *gezonde* mondflora geschaad wordt door medicamenten en antibiotica, doch dat men zijn toeverlaat zal moeten nemen tot uit levende bacteriën samengestelde vaccins zoals die door Becker in 1942 zijn aangegeven en sindsdien met groot succes in de praktijk zouden zijn toegepast, waarbij onder meer Engel, de leider van het Tandheelkundig Instituut te Karlsruhe wordt geciteerd.

Met instemming (en niet zonder recht! Ref.) haalt Santo Kantorowicz aan, waar hij schrijft: „In humorvollen Ausführungen zog Prof. Kantorowicz gegen die Aufklärung der kindlichen und erwachsenen Patienten zu Felde und erklärte sie als überflüssig und nutzlos. Als Beweis für die Richtigkeit seiner Ansicht führte er die Tatsache an, dass die aufgeklärten Zahnärzte genau so schlechte Zähne hätten wie ihre unaufgeklärten Mitmenschen, von den Frauen der Zahnärzte ganz zu schweigen“.

Inderdaad, het valt moeilijk te ontkennen dat er op het gebied der preventie nog niet veel is bereikt en dat het plicht blijft na te gaan of er niet nieuwe middelen en wegen zullen moeten worden gezocht om het doel te bereiken. Fischer en Santo zullen op dat pad zonder twijfel veel weerstand ontmoeten, maar een ieder die zich voor dit gebied interesseert zal goed doen van bovenstaande publicatie kennis te nemen.

Nord

DESIDER HATTYASY: *Wurzelbehandlung und Herderkrankung*. 2de druk 1955. Uitg. Johann A. Barth, Leipzig, 273 blz. D.M. 14,20.

In zijn voorwoord vermeldt de schrijver, hoogleraar te Szegeed (Hongarije), dat hij met dit boek tracht „die medizinisch-biologische Denkweise auch in weiteren fachärztlichen Kreisen zu vertiefen und auf diese Weise die Prävention mancher Erkrankungen zu ermöglichen”.

Men zou erover kunnen twisten waarmede de bedoelde preventie meer zou zijn gebaat, met de verdieping der medisch-biologische denkwijze of door verbetering der techniek. Het resultaat van 's schrijvers streven „nicht zu Viel und nicht zu Wenig” te geven is ongetwijfeld een lezenswaardig boek. Naar mijn smaak echter zou het nog aan waarde en aan evenwicht winnen door een wat gelukkiger keuze en vermeerdering der afbeeldingen; vooral schematische tekeningen die de techniek verduidelijken mis ik. Jammer is ook, dat over het melkgebit vrijwel niets wordt gezegd, want hier toch begint therapeutisch de preventie.

In een algemeen gedeelte worden de odontogene infectiehaarden, hun herkenning en preventie besproken waarna de lezer, als inleiding en tot goed begrip van het bijzondere gedeelte, instructie ontvangt over de endodontische techniek in het algemeen, diagnose- en indicatiestelling, en de reactie van pulpa en parodontium op verschillende in de endodontie gebruikte medicamenten. In het bijzondere gedeelte worden de verschillende endodontische therapieën uitvoerig besproken. Vermeldenswaard is nog de uitgebreide literatuuropgave.

J. G. de Boer